

OVER HET METIER [en ook een beetje over schrijver zijn en bovendien vrouw]

Vorige week kreeg ik een grote, bruine enveloppe toegestuurd. Een brief van de redactie. Acht velletjes papier, volgetikt. Spannend, dacht ik. Er zat een briefje bij: “Dit is het verhaal van Charlotte (25). Ze deed boodschappen en toen ze thuiskwam hing haar man, Hans (32), boven aan de trap.” Ik legde de vellen op de tafel en begon meteen te lezen. Halverwege duwde ik het hoopje voor me uit. Ik slikte. Er liep een traan.

Wat maakt mij schrijver? De verhalen die ik opteken over anderen? De verhalen die ik schrijf voor anderen? Het feit dat ik woorden kan rijgen tot een zin? Dat ik de woorden in de juiste volgorde zet, wat toch niet iedereen gegeven is? Wat maakt van mij een schrijver? Ben ik schrijver? Misschien ben ik het niet? Misschien ben ik gewoon een poetsende vrouw, die kinderen aan de schoolpoort dropt en daarna nog even het klavier beroert? Misschien ben ik een klerk? Een laptopbediende? Een kruisvaarder? Een verslaggever van het zevende knoopsgat? Een luchtkastelenbouwer? Een koppensneller? Een brandstichter?

Misschien ben ik nu nog geen schrijver, maar word ik het binnenkort? Als ik geluk heb?

Wanneer ben je een schrijver en vooral, wie is er schrijver? Wat wil men van een schrijver en wat wil men niet? Voor wie ben ik een schrijver, en voor wie ben ik het niet?

Het is me wat met dat métier. Want zo vol van twijfels als je zelf bent, zo gaat ook de buitenwereld ermee om. Ik schreef er een stukje over. Of liever twee.

Taximan ontmoet schrijver

“Het huis brandt.” De man stapte in, trok het portier achter zich dicht en keek in de richting van de bestuurder. “Het huis brandt”, zei hij weer. De man voorin keek eerst star voor zich uit, alsof hij niets gehoord had, en draaide dan zijn hoofd naar achteren, tot halverwege zijn schouder. Hij keek naar de man van wie het huis brandde, en keek dan terug naar de straat. Hij zette zijn linkerhand op het stuur, duwde met de rechterhand de versnellingspook in en vertrok. De wagen kwam traag op gang. “Het huis brandt”, zei de man achterin opnieuw. “Zo?”, zei de chauffeur. “Hoe weet u dat?” Hij monsterde de man met het brandende huis in de spiegel. “Omdat ik zelf het benzinekannetje droeg, de weg door het huis uitstippelde, en de brandende lucifer er achteraan gooide. Daarom weet ik dat.” “Mooi!”, antwoordde de chauffeur. “Waar gaan we heen?” “Rijnkade 37”

antwoordde de brandstichter. Het bleef even stil in de taxi. “Doet u dat vaak?”, vroeg de chauffeur, terwijl zijn vinger het scherm van de meter aantikte. “Dat gebeurt,” zei de man, terwijl hij een pen en een zwarte Moleskine bovenhaalde, formaat A5, met een rood, papieren strookje dat over de hele breedte liep. Hij begon te noteren. “Zo, mijnheer is schrijver?” vroeg de bestuurder met een toon alsof hij het antwoord al wist. “Klopt,” antwoordde de man met het huis in de as. “U bent snel van begrip.”

Taximan ontmoet schrijfster

“Rijnkade 37, alsjeblief.” De man achter het stuur knikte eerst in de richting van de vrouw en gebaarde dan met een rechtse zijknik van het vermoeide hoofd dat ze achter kon plaatsnemen. De vrouw opende het portier, zette dan haar tas op de bank en trok voor ze ging zitten haar jurk nog even recht. Ze sloeg het portier dicht. “Rijnkade 37, dus?” zei de chauffeur, terwijl hij in de spiegel keek om de jonge vrouw achterin beter te bekijken. Hij wachtte, draaide zijn hele lijf naar rechts, en richtte zich opnieuw tot haar. “In het havenkwartier, is het niet?” “Ja, vlakbij het Eilandje,” zei de vrouw. “Wat is er daar te doen?” De voorstelling van een boek, in de bibliotheek, antwoordde de vrouw. “O, interessant.” “Wat doet u voor de kost, als ik vragen mag?” “Ik ben

schrijver,” zei de vrouw. Ze haalde een krant boven. “O, kinderboeken dus,” antwoordde de bestuurder. “Kan je daarvan leven?” De vrouw zuchtte. Terwijl ze een inspanning leverde om een antwoord te formuleren, ging de stem vooraan gewoon door. “Dan moet u mijn leven maar eens opschrijven, dat is een heel boek. Wat ik heb meegemaakt, dat houdt u niet voor mogelijk. Wil u dat doen? Wil u een boek over mijn leven schrijven? Hoeveel brengt dat op voor mij, zo’n boek schrijven?”

Voor sommigen ben ik een schrijver, voor anderen niet. Soms voel ik me schrijver. Soms voel ik het niet. Soms is een schrijver ook een brandstichter. Misschien moet ik dat vak maar eens leren.